HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

א) [יבמות לא:], ב) שם, ג) שם, ד) בדפו"ל שסי' וכ"ל שהיא, ה) שם, ו) [עי' תוס' ע"ג ד"ה מתנ], ז) [בסדר המשנה וכו"ר"ף ורמב"ם איתא אליעזר], ח) בדפו"ל מלכות הרשעה, ט) לעיל ה: [ב"מ נה:], י) [לעיל ה: וכב"מ נה:] איתא יוצא מלמא דהולד ממזר, ורש"י לעיל ה: איתא יוצא מי שנשאה בגט זה.], יא) [מיגה לא] משולב הגנה ויתקן הגרגסא דלפי"ם בכל"ם אלא אסופר כדאמר להו רב וכו' וכתוס' יבמות לא]. ד"ה היה וכו' העתיקו אלא סופר], יב) ב"ב קנב. יבמות קטז, יג) בכמ"ש איתא: אמר רב ור"ה בתוס' לקמן ע"ג לחד גירסא, יד) [במדבר ה], [ע"ב], טו) [יבמות כ.], טז) [ביבמות מט.], יז) בדפו"ל דקי"ל. והוא ביבמות מג.; יח) [ע"ב], יט) בדפו"ל וסוף: והיינו דכתיב בזוי אתה מאוד. והוא פסוק בעובדיה ל"ל, כ) [ע"ב], [ל"ל בפרק רביעי לד:, ליתא התם בגמ' אלא בתוס' ד"ה והוא לתוספתא, ועי' בהגהות והערות כאן.], כא) מבאן עד סוף הדיבור ליתא בדפו"ל אמנם הר"ן מביא בעין לשון תוס' בשם ר"ת טוך ז"ל, כב) [עי' תוס' יבמות לא]: ד"ה מלכות וכו' כתבו דבר זה בשם ר"ת], כד) בדפו"ל הכלא, כה) עי' בהרל"ש, כו) במהר"ם ש"ף מגיה, כתיבה אלא מיחזי כשיקרא אע"פ.

מוסף רש"י

מובא בעמוד קודם

מוסף תוספות

א. דא"כ הוה ליה למינקט לא כתבו כלל דפסול לר"מ, דמתניתין ר"מ דתאמרינן, והוה רבותא טפי, אלא שינה שמו היינו שכתב שם דגליל ביהודה. תוס' לעיל כא. ד"ה כא. כגון שיש לו ב' שמות אחד ביהודה ואחד בגליל והיה ביהודה וכתב שם של גליל. תוס' יבמות לא ע"ב ד"ה ר"ש שיעה. ב. קורין אותה ביהודה בשם אחד ובגליל בשם אחר וכתב לגרש את אשתו שביהודה בשם שבגליל בלבד. שיט"ק. ג. אם היה כתוב בן איש פלוני כהן. הרא"ש שם. ד. [כיון] דאין צריך לכותבו. הרא"ש שם. ה. [שלן] הבעל והאשה ביום הכתיבה. הרא"ש שם. ו. [ד]מי יודע באיזה מקום עומדת האשה וה"ה באיש נמי. הרא"ש שם. ז. היה במזרח וכתב במערב (לקמן בגמרא). ר"ש. ח. בעיניהם. תוס' יבמות לא ע"ב ד"ה מלכות. ט. וחשיב משאר שטרות. תוס' ר"ה כ. י. בשבתא דריגלא. תוס' יבמות קטו ע"א ד"ה אע"ג. יא. ואין תחום שבת בעיניהן. כס"ש פילה כה ע"ב. יב. [ד]האי דקאמר אלא אסופר לאו דוקא, אלא משום חששת העדים, דצריך לכתוב בשטר שם העיר שהעדים חותמין בו אפילו נכתב בעיר אחרת, שלא יאמרו לעדים עמנו הייתם באותו היום במקום אחר. הרא"ש בסימן ט, ועי' מהר"ם ש"ף. יג. מלכתוב עד אחד בגיטין. תוס' קידושין לג ע"א ד"ה מיישין. יד. במקום שאומרים המזימין. תוס' קידושין שם, בשם רש"י. וע"ע בר"ן על הר"ף כאן. טו. ושולחה לתחן לעיר אחרת שהוא מקום חופה וכותבין שם עיר החופה שם חותמין. תוס' יבמות לא: ד"ה היה במזרח. טז. אמנם בתוס' יבמות שם, וכן בתוס' יבמות שם כתבו דלפ"ז הוה סלל שלמה בהוה אינו נכתב הוא בשלמה כמובן. מהקום בגטין או בשטרות כדי שתראה עדות שאתה יכול להזימה שההזמה היא תלויה בזמן ובמקום כדתנן בסנהדרין (מ.) באיזה יום ובאיזה שנה באיזה מקום ואם יבא להזימן יאמרו להם והלא ביום פלוני עמנו הייתם במקום פלוני נמצא שעיקר ההזמה היא תלויה במקום ובזמן והלכך אם שינו המקום פסול הוא דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה וכל עדות שאי אתה יכול להזימה קו"ל דלא שמה עדות: [מתני'] תצא מזה ומזה. פי' אם נשאת בגט זה תצא מן השני מפני שנשאת בגט פסול ואע"פ שחזר הראשון ונותן לה גט כשר אסורה היא לו מפני שנבעלה לו באיסור וכאשת איש המזנה תחת בעלה דיינינן לה שאסורה לבעל ואסורה לבועל ולראשון נמי אסורה לחזור מפני שזנתה תחתיו וצריכה גט מזה ומזה מן הראשון צריכה גט שהרי הראשון היה פסול ומן השני צריכה גט לא מיבעיא בשלום מלכות אז היה במזרח וכתב במערב שפסולין מדרבנן וכשרין הן מדאורייתא ותפסו בה קדושי שני שהיא צריכה גט ממנו אלא בשינה שמו ושמה שהוא פסול מדאורייתא והיא אשת איש ולא תפסי בה קדושי [שני] צריכה גט ממנו שמא יאמרו העולם גירשה הראשון בגט כשר ומש"ה נשואה השני ונכנסה אשת איש יצאה בלא גט הלכך משום גזרה זו אצרכוה גט מן השני כדאמרן בהאשה רבה (יבמות פח:) אין לה כתובה וכו' דמאי טעמא תקינו רבנן כתובה כדי שלא תהא קלה וקלה: ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות. מ"ש תנאי כתובה ככתובה: ולא פירות. פי' דין פירות שתקנו לאשה פדייה תחת נכסי מלוג לא אית לה כלום: ולא מזונות אפילו לוותה ואכלה אינו משלם לה: ולא בלאות אפילו בלאותיה שהם בעין מנכסי נדוניתה קנוסה חכמים להפסידם מפני שנשאת בגט זה ולא הראתו לחכמים ואם נטלה מזה ומזה תחזיר לו כשרה אלא אמרינן מאי דתפס תפס והולד ממזר מן השני הוי ממזר מדאורייתא היכא דהגט הוא פסול מדאורייתא כגון שינה שמו ושמה ובשלום מלכות והיה במזרח וכתב במערב שהוא פסול מדרבנן הוי ממזר מדרבנן ואסור בממזרת ואינו לוקח לו כשרה שהוא ממזר מדרבנן ולא ממזרת דמדאורייתא הוי כשר אלא לוקח גיורת דקהל גרים לא אקרי קהל וכן אם החזיר לה הראשון הוי ממזר מדרבנן לא זה וזה מטמאין לה דאמר מר מטמא הוא לאשתו כשרה ואינו מטמא לאשתו פסולה ואפילו בגט פסול מדרבנן דמדאורייתא הוי כשר אלא לוקח גיורת דקהל גרים לא אקרי קהל וכן אם החזיר לה הראשון הוי ממזר מדרבנן לא זה וזה מטמאין לה דאמר מר מטמא הוא לה איבה. ולא במעשה ידיה דמאי טעמא אמור רבנן מעשה ידיה לבעלה משום דקאכלה מזוני כיון דמזוני לית לה מעשה ידיה לאו דידיה הוי: ולא בהפרת נדריה. טעמא מאי אמור רבנן בעל מיפר כדי שלא תתגנה על בעלה הכא תתגנה ותתגנה

שינה שמו ושמה בו'. לא שינה ממש א כדאמר לא ב) בפ"ב (דף כ) וכן שם עירו ושם עירה לא שינה ממש אלא שיש לאותה העיר שני שמות בשני מקומות ג: **ושם עירו ושם עירה.** אומר ר' יצחק דהיינו דווקא עיר שדרין בה אבל עיר שנולד בה אפי' שינה כאר כיון שא"ל לכותבו כלל שהקדמונים שהרגילו לכותבו משום שאם יארע שם שם יוסף בן שמעון אחר יהיה בו סימן ע"י מקום לידה ומצע כי כמה פעמים כותבים מקום הלידה על פי הבעל או האשה ואם שינה פסול לא היה נכון לכותבו אלא ע"פ עדים ולא דמי לאשתמודעינהו דאפי' מפי קרוב או אשה נאמן בהמוכן (יבמות דף לט:) דשם קל הדבר לברר ועביד לאיגלויי טובא ועוד דאשתמודעינהו צריכין להעיד כדי שלא תתעגן אבל כאן מה לנו לתקן לכתוב מקום הלידה בחתם כיון שע"י כך יכול לבא לידי פסול אם ישנה אלא ולאי אפי' שינה כאר וכ"ת הביא ראיה אמין שטר נפסל כשנשתנה בו דבר אמין צריך מדאמר בפ"ב דכתובות (דף כד:) דאין מעלין מטטרות ליוחסין ד דלאו אכולה מילתא קא מסהדי אלא אמנה שבשטר ולא על מה שכתוב שהוא כהן ה אלמא אפילו אינו כהן השטר כאר וקבלא הוא דעדים לא קיימי אלא על עיקר מעשה ומעשה באחד ששינה בגט מקום לידתו והכשירו ר"י והרבה פעמים כשלא היה להם ברור מקום הלידה הי' אומר אל תכתבוהו כלל ומקום עמידה ו נמי א"ל לכתוב דהא כל גיטין הבאים ממדינת הים אין כותבין מקום עמידת האשה ז יב) ולהכי לא מוקי ליה ז בגבול ובשינה מקום עמידתו כדמוקי אסופר משום דפשיטא דאין צריך לכתוב מקום עמידתו: **מפני** מה תקנו מלכות בגיטין. ולא"ת והא אמרינן בפ"ק דמסכת ע"ז (דף י.) ובגולה אין מונין אלא למלכות יון בלבד אלמא לא חיישינן לשלוש מלכות ואור"י דדוקא בגיטין יש לחוש לשלוש מלכות שמקפידין לפי שהוא דבר גדול ח שמפרידין איש מאשתו ט יג) : **כי יתביתו בהיני כו'.** ואור"י דאלו שתי מקומות סמוכין הן זה לזה כדאמרינן בפ"ג בבא מציעא (דף כה:) רב הונא הוו מכתפי לי' משילי לחיי ומחיי לשילי משמע דקרובות הן זו לזו יא ולרבותא נקטינהו יב) הני אע"פ שאין דומה כל כך לשיקרא כיון שיכול לבא מזה לזה ביום אחד יש להחמיר ואור"י דאע"ג דבגט פסלינן היה במזרח וכתב במערב יג) וה"ה עדים שלא יחתמו יד מ"מ בשאר שטרות אם כתב שילי בהיני כשר כדאמרי' באחד דיני ממונות (סנהדרין לב.) שטר שכתבו באחד בניסן בשמיטה ובלו עדים ואמרו בא' בניסן עמנו הייתם כשר דחיישינן שמא לאחרונה ז טו) וכתבוהו ז אלמא אע"פ שלא היה בעיר ביום הכתוב בשטר כשר מ"מ אור"י שאין עושין יפה אותם שרגילים לכתוב כתובה בעיר אחרת שאין מקום החופה ט אע"פ שלא יהיה הסופר שם ביום החופה דלכתחילה צריך ליזהר אף בשאר שטרות כדאמר ליה רב לספריה כי יתביתו בהיני ז וכו' אך קשה לר"י דבפ' גט פשוט (ב"ב דף קס.) משמע דגיטין מאוחרין כשרים דאמר גט מקושר שעדיו מתוכו כשר לפי שיכול לעשותו פשוט דאז הוה מאוחר דבמקושר מלך שנה מונין לו שנים (שם קסד:) יז ובגמרא נמי בפרק ר"ג (דף נב.) אמר לכשאכנסנה אגרשנה ה"ז גט אע"פ שכתב מן האירוסין זמן של אחר נישואין א"כ אמאי פסלינן הכא היה במזרח וכתב במערב והלא אם ירלו שלא היה סופר בעיר ביום כתיבת הגט יאמרו שאחרוהו וכתבוהו ודוחק הוא לומר דגט מאוחר לעולם פסול והא"ל דמקושר שכתב עדיו מתוכו לא אייר בגט אשה אלא אייר בשטר והא"ל דכשאכנסנה אגרשנה שכתבו בו ביום של נישואין קודם הנישואין דלא משתמיט בשום מקום שיהא גט מאוחר פסול וי"ל שמא גט מאוחר אינו כשר אם לא יהי' לבסוף באותה העיר ביום שכתוב בגט הסופר והעדים ועוד י"ל דגט מאוחר ולאי כשר טפי שכתוב מקום שעומד בשעת כתיבה אע"פ יט) שכשיבא הזמן הכתוב בו לא יעמדו שם הסופר והעדים יתלו שאיחרוהו וכתבוהו אבל היה במזרח וכתב במערב שאינו כותב מקום שעומד באותה שעה פסול מיחזי כשיקרא ועוד כי פעמים נודע שלא איחרוהו ויסברו העולם שהקדימוהו: יז

בת לוי מן המעשר בת כהן מן התרומה ואין יורשין של זה ויורשין של זה כתובתה ואם מתו אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מייבמין כ) אשינה שמו ושמה שם עירו ושם עירה תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה כא) כל עריות שאמרו צרותיהן מותרות הלכו הצרות האלו ונישאו ונמצאו אלו איילונית תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה כב) הכונס את יבמתו והלכה צרתה ונישאת לאחר ונמצאת זו כג) שהיתה איילונית תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה כד) כתב כו) סופר גט לאיש ושובר לאשה וטעה ונתן גט לאשה ושובר לאיש ונתנו זה לזה ולאחר זמן הרי הגט יוצא מיד האיש ושובר מיד האשה תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה רבי כז) אלעזר אומר כח) אם לאלתר יצא אין זה גט אם לאחר זמן יצא הרי זה גט לא כל הימנו מן הראשון לאבד זכותו של שני: **גמ'** מאי מלכות שאינה הוגנת מלכות כט) הרומיים ואמאי קרי לה מלכות שאינה הוגנת משום דאין להם לא כתב ולא לשון אמר עולא מפני מה תקינו מלכות בגיטין ל משום שלום מלכות ומשום שלום מלכות תצא והולד ממזר אין ר"מ לטעמיה לא) דא"ר המנונא משמיה דעולא אומר היה ר"מ כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בגיטין לא) הולד ממזר: לשום מלכות יון: וצריכא דאי אשמועינן מלכות שאינה הוגנת משום דמליכא אבל מלכות מדי ומלכות יון מאי דהוה הוה ואי אשמעי' מלכות מדי ומלכות יון משום דמלכותא הוו אבל בנין הבית מאי דהוה הוה ואי אשמעינן בנין הבית דאמרי קמדכרי שבחייהו אבל חורבן הבית דצערא הוא אימא לא צריכא: לא) היה במזרח וכתב במערב: מאן אילימא בעל היינו שינה שמו ושמה שם עירו ושם עירה לא) דאלו סופר יג) כדאמר להו רב לספריה וכן אמר להו רב הונא לספריה יד) יתביתו בשילי כתובו בשילי ואע"ג דמימסרן לכו מילי בהיני וכי יתביתו בהיני כתובו בהיני ואע"ג דמימסרן לכו מילי בשילי אמר רב יהודה אמר לא) שמואל

זו

במזרח וכתב במערב לב) אין מאמרין נמי אמרינן זו דברי ר"מ: **משום דמליכא.** עכשיו היא מולכת לפיכך יתקנא בה המלך של מלכות זו ויקפיד עמנו: **מאי דהוה הוה.** כבר עברו ואבדה קנאתם שאין מתקנא בהן דהא דקתני מתני' לשום מלכות מדי ויון שמונה למנין שהתחילה מדי לתולדן בימי דריוש אז למנין שהתחילה יון למולדן: **דאיכא** לא) **שם מלכות.** הלכך חיישינן דלמא קפיד המלך הזה: **כי יתביתו בהיני.** לכתוב שטר: **לכתו.** בתוכו שבהיני נכתב ואף על גב דמימסרן כו': לב

אין כותבין אלא בשילה מפני שבזמן הכתוב בגט בשילה היו עומדים ואם שינו וכתבו שבהינו נכתב הוא פסול שלמה בהוה המקום בגטין או בשטרות כדי שתראה עדות שאתה יכול להזימה שההזמה היא תלויה בזמן ובמקום כדתנן בסנהדרין (מ.) באיזה יום ובאיזה שנה באיזה מקום ואם יבא להזימן יאמרו להם והלא ביום פלוני עמנו הייתם במקום פלוני נמצא שעיקר ההזמה היא תלויה במקום ובזמן והלכך אם שינו המקום פסול הוא דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה וכל עדות שאי אתה יכול להזימה קו"ל דלא שמה עדות: [מתני'] תצא מזה ומזה. פי' אם נשאת בגט זה תצא מן השני מפני שנשאת בגט פסול ואע"פ שחזר הראשון ונותן לה גט כשר אסורה היא לו מפני שנבעלה לו באיסור וכאשת איש המזנה תחת בעלה דיינינן לה שאסורה לבעל ואסורה לבועל ולראשון נמי אסורה לחזור מפני שזנתה תחתיו וצריכה גט מזה ומזה מן הראשון צריכה גט שהרי הראשון היה פסול ומן השני צריכה גט לא מיבעיא בשלום מלכות אז היה במזרח וכתב במערב שפסולין מדרבנן וכשרין הן מדאורייתא ותפסו בה קדושי שני שהיא צריכה גט ממנו אלא בשינה שמו ושמה שהוא פסול מדאורייתא והיא אשת איש ולא תפסי בה קדושי [שני] צריכה גט ממנו שמא יאמרו העולם גירשה הראשון בגט כשר ומש"ה נשואה השני ונכנסה אשת איש יצאה בלא גט הלכך משום גזרה זו אצרכוה גט מן השני כדאמרן בהאשה רבה (יבמות פח:) אין לה כתובה וכו' דמאי טעמא תקינו רבנן כתובה כדי שלא תהא קלה וקלה: ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות. מ"ש תנאי כתובה ולא פירות. פי' דין פירות שתקנו לאשה פדייה תחת נכסי מלוג לא אית לה כלום: ולא מזונות אפילו לוותה ואכלה אינו משלם לה: ולא בלאות אפילו בלאותיה שהם בעין מנכסי נדוניתה קנוסה חכמים להפסידם מפני שנשאת בגט זה ולא הראתו לחכמים ואם נטלה מזה ומזה תחזיר לו כשרה אלא אמרינן מאי דתפס תפס והולד ממזר מן השני הוי ממזר מדאורייתא כגון שינה שמו ושמה ובשלום מלכות והיה במזרח וכתב במערב שהוא פסול מדרבנן הוי ממזר מדרבנן ואסור בממזרת ואינו לוקח לו כשרה שהוא ממזר מדרבנן ולא ממזרת דמדאורייתא הוי כשר אלא לוקח גיורת דקהל גרים לא אקרי קהל וכן אם החזיר לה הראשון הוי ממזר מדרבנן לא זה וזה מטמאין לה דאמר מר מטמא הוא לאשתו כשרה ואינו מטמא לאשתו פסולה ואפילו בגט פסול מדרבנן דמדאורייתא הוי כשר אלא לוקח גיורת דקהל גרים לא אקרי קהל וכן אם החזיר לה הראשון הוי ממזר מדרבנן לא זה וזה מטמאין לה דאמר מר מטמא הוא לה איבה. ולא במעשה ידיה דמאי טעמא אמור רבנן מעשה ידיה לבעלה משום דקאכלה מזוני כיון דמזוני לית לה מעשה ידיה לאו דידיה הוי: ולא בהפרת נדריה. טעמא מאי אמור רבנן בעל מיפר כדי שלא תתגנה על בעלה הכא תתגנה ותתגנה

עין משפט נר מצוה

מ א מיי' פ"ג מהלכות גירושין הלכה יד וסי"ע הלכה ד סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קכט סעיף יג וסי' קז סעי' ג:

מא ב מיי' שם פ"ה הל' יא סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קנא:

מב ג מיי' שם פ"א הלכה מ סמג שם טור אה"ע סימן קכ:

מג ד ה מיי' שם פ"א הלכה כה סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קכח סעיף ג:

מד ו מיי' שם ופכ"ג מהלכות מלוה הל' ו סמג שם (וסימן לד) טוש"ע אה"ע סימן קמ סעיף ו וטוש"ע מ"מ סימן מג סעיף כ:

פסקי רי"ד

שאין להם לא כתב ולא לשון. או שכתבו לשם מלכות מדי או יון או שמנה לחרבן הבית לבנינו ולא הזכירו בו שנת המלך המולך בבבל הוא פסול: אמר עולא מפני מה תקנו מלכות בגיטין משום שלום מלכות פי' שיאמרו כל כך חשובין אנו בעיניהם שכותבין זמן שטרותיהן על שמינו: ומשום שלום מלכות תצא והולד ממזר אין ר"מ בה ואפי' רבנן דפליגי עליה דר' מאיר ואמרי הולד כשר מודו דתצא כדאמרינן לקמן בפ' המגרש (דף פו.). אפ"ה נהגו לכתוב למלכות יון ולא חיישינן לשלום מלכות משום דחזו דלא הוו קפדי עלייהו ואין לומר דוקא לשטרות קאמר ולא לגיטין דכל טעמא דמילתא אינו אלא משום שלום מלכות ואם לא חשו בשטרות לא יחושו בגיטין אלא דאי כל גט נהגו לכתוב למלכי יון וכיון דבמנהגא תליא מילתא לא חיישינן למתני' וגם מה שאנו נוהגין למנות לבריאת העולם בין לגיטין בין לשטרות כשר הוא ואין לחוש לשלום מלכות: היה במזרח וכתב במערב וכו'. מאן אילימא בעל היינו שינה שמו ושמה שם עירו ושם עירה אלא לאו סופר וכדאמר להו רב לספריה כי יתביתו בשילה כתביתו בשילה ואע"ג דמסירי לכו מילי בהינו וכי יתביתו בהינו כתביתו בהינו ואע"ג דמסירי לכו מילי בשילה פי' אם נמסר להם לכתוב גט לאשה בהינו באחד בניסן ואחרו לכתבו עד שבאו לשילה בעשרה בניסן שהן צריכין לכתוב הזמן בעשרה בניסן שאם יכתבו בא' בניסן הוה ליה נכתב ביום ונתחם בלילה דפסול וצריך להשוות זמן כתיבתם עם חתימתו והלכך כותבין בעשרה בניסן בזמן שכותבין אותו והלכך הן צריכין לכתוב שבשילה נכתב הגט שהרי בעשרה בניסן בשילה הן עומדין ואע"פ שהדברים נמסרו להן בהינו